

— Naše društvo veruje u jednu specifičnu vrstu progressa u kojoj čovek uopšte ne napreduje. Sve oko njega se menja, mašine postaju sve složenije, preciznije, ali čovek tvrdoglavo opstaje kao konstanta. U suštini, mi smo toliko obuzeti našim mašinama, služimo im danonoćno, verujemo da nas vode pravim putem, ali ni u jednom trenutku ne pomišljamo na sopstveni upgrade. Naš kalup je napravljen i nikako da se pobaha, a mi nikada nismo pomisli da možda ni mašine ne bi trebale da se menjaju, da možda ništa ne bi trebalo da napreduje, jer za koga uopšte napreduje? Sigurno ne za nas. Mi ćemo se promeniti, možda, kada izgubimo ruke i zube i budemo prisiljeni da se prilagodimo novonastaloj situaciji.

— Šta opet sereš? Bolje mi pomozu oko ove lujke, vidiš da ponovo pokušava da skoči sa terase — zapomagao je Budala.

— Da, ponovo pokušava, ali nikako da skoči — odgovori Filozof paleći pljugu — Možda bi trebalo da proba bez štikli, stalno se spotiče.

— I to što kažeš — dobacio je Budala — Ne mogu ni tanjir na miru da operem a da se ona tu ne zaleće ka balkonu i vrišti kako je niko ne voli. Ribo, kad već ideš u toalet uzmi žilet, bre, i skрати sebi muke.

Svakodnevnici je prekinuo uobičajeni ulazak Darkmena sa svojim šlemom. Dnevna svetlost odbijala se o stari austrougarski šlem kojeg Darkmen nikad nije skidao, i redovno na predavanja odlazio pedeset peticom uznemiravajući poštene građane svojom pojavom. Ime je, naravno, dobio zahvaljujući Budali, kojem je Filozof objašnjavao da je njihov novi cimer gotičar ili darker. Darkmen je bio samoubičin dečko, ili preciznije — nemi posmatrač njene tragikomedije.

— Da li vi shvatate da je ona ovčica koja je izgubila smisao? Mi moramo da ponovo pronađemo duha šume, da poslušamo glas krvi. Po-

kidali smo magične veze sa prirodom i zbog toga nas ona kažnjava — objašnjavao je tamni duhovnik.

— Vid' sad i ovaj sere! — Budala je neumoljivo argumentovao svoj stav uz zrno sprdačine — A jel ti se javio Igor Marojević u vezi onog tvog panslovenskog epa kojeg ti je kao uzeo u razmatranje?

— Videćeš, prepoznaće Marojević kvalitet mog remek dela, i onda će svet otvoriti oči! — obećavala su usta ispod austrougarskog šlema.

— Sve u svemu, kenja mi se od vas. Ti, brate, idi pali one sveće i prizivaj Lucifera, a ti, Filozofe, ti mi puši kurac. Jebali te kalupi i progres!

Zalupivši vrata svoje sobe Budala pomisli: „Napokon, malo mira“. Odmoriće se od jebenog filologa austrougarskog usmerenja i njegovih rekonstrukcija slovenske mitologije koju je sastavljao gotovo osam godina, usavršavajući panteon bogova naših predaka. A ni jebenog filozofa neće neko vreme gledati, niti slušati njegova podjebavanja o besmislu tehnološkog razvoja i ograničenosti čoveka. ETF je, bre, zakon! Budala ne skuplja kablove na faksu već razmišlja o budućnosti čovečanstva, onoga čemu se Filozof smeje a zbog čega Darkmen cmizdri. Dosta više o njima! Na redu je prava stvar, Redtube je čekao Budalu čitav dan.

Klik — Klik! Radosno je uskliknuo miš Budaline dragane dok se podizao chrome i još ponešto.

Natural. Klik — Klik!

Busty. Klik — Klik!

BBC. Klik — Klik!

Search. Klik — Klik!

Oblivion. Klik — Klik!

„Zaspao sam s kurcem u ruci, da li je to moguće?“ — upitao se Budala kada su se prvi zraci sunca sudarili sa njegovim očima. U sobi je još bilo mračno, i jedino što su mu njegova čula javljala bilo je da mu je

desna ruka sva umazana i gnjecava, što ga je začudilo, jer je posao uvek odrađivao levicom. Ali do sinoć se nikada nije onesvestio pa nije mnogo razmišljao o tome, objašnjavajući svoje mamurno stanje pokvarenim slatkom od šljiva koje je pojeo dan ranije. Ipak, u tom mraku osećao se čudno, jer nije mogao da odvoji desnicu od njemu najdražeg dela tela.

— Budalo, jesi li ustao, spremaj se, uskoro krećemo — zvao ga je Darkmen, njegov redovni saputnik u pedespetici.

Budala je hteo da mu poruči da ne kenja i da će se spremiti pre nego što ovaj izglanca svoj šlem, ali iz njegovih usta čuo se samo varljivi pisak, kao prolazak mehurića kroz vodu. Škrgutavo usisavanje vazduha i osećaj gušenja uspaničio je Budalu koji je pokušao da ustane sa stolice, da bi shvatio da nema na šta da se dočeka.

Tupi udarac i zvuk lomljivine koji ga je pratio zabrinuo je Darkmena koji je ponovo zakucao na Budalina vrata i pitao da li je dobro. Budaline reči cijukale su nerazgovetno, i što se više upinjao da odgovori na Darkmenove pozive otkrivao je svoje ljušture koje su dopunjavale cijuk ritmičnim „Klak — Klak“. Sunce se uzdiglo i napokon obasjalo čitavu sobu. Budala je mogao da osmotri svoje telo, ili bar novu bezobličnu masu na mestu na kojem se ono nekad nalazilo. Vrištao je, ali čuo je samo piskutavo kretanje balončića. Vrisak je bio samo zvuk penušanja gaziranog pića prekidanog povremenim „Klak — Klak“.

— Budalo, otvaraj, mamu ti jebem, onu nenormalnu! — zvao ga je Darkmen — Hajde, jebote, izađi, ne zajebavaj, dođi i seri mi o panslovenskom epu, o Igoru Marojeviću, samo nemoj da sereš više s tim odvratnim zvucima. Izlazi već jednom!

Budala više nije dozivao u pomoć, video je da nema potrebe za tim. Na pretnje da će cimeri da provale u sobu i vide šta se dešava odgovarao je „Klak — Klak“ pokušavajući da ih odvrati, ali penušavo pištanje bilo je sve učestalije, a udarci u vrata sve jači i češći. Budala je čekao da pro-

vale jer i nije imao drugog izbora. U ovom stanju teško da će ikada više uživati u prsatim Mađaricama, sve i da nekako povрати sposobnost upravljanja mišem. Razmišljao je da li bi humano bilo predati se kolegama naučnicima, dati im prvoklasni primerak progresa, glasa krvi, šta god je ovo koji kurac bilo, ali misli su se polako gubile, niti ih je ovakav stvarno mogao imati. U stvari, poslednji deo ljudskosti zamirao je polako, kristalizovao se, postajao gladak i sferičan, pretvarao se u biser kojeg je penušanje uvećavalo.

Filozof i Darkmen provalili su u sobu u kojoj ih je dočekala velika školjka.

— „Klak — Klak“ — prosikta cimer mekušac.